

seбно zanimive zaradi noš in vezenin različnih ogrskih plemen.

To delo se naslanja na zgodovinsko podlago in na prilike, v katerih je živel in še živi narod. Očrtava originalnost in individualnost jedra njegove kulture in značaja. Poudarja odnosi obmejnih plemen, bodisi severnih ali južnih, ki se medsebojno navzemajo duha v ljudski umetnosti. Izraža se v njihovem načinu življenja, dalje tiste osebnosti, katere so vtisnile lice svoji okolici. Z nekaj primeri pokazuje ta knjiga v svojih lepih ilustracijah — 3240im stranmi — jasno ta odnošaj. Prav posebno poudarja značilnost kozuhov, osobito kratkih, ki imajo na slovanskih mejah dokaj njihovih smeric v sebi. — Vreden omembe je svojevrsten in zanimiv, do tal segajoč kozuh, »suba« imenovan, ki ga knjiga prav posebno poudarja zaradi najbolj karakteristične in pestre ogrske ornamentike — »son jardin à fleurs«. Sicer v ogrski etnografiji cvetje izpreminja svojo prvotno naravno obliko in nastopa v najrazličnejših ornamentih, medtem ko se slovanska plemena drže bolj ali manj naturalizma. Narod zlasti rad vmešava med cvetje živalske prisprodebe, osobito ptice pevke. Vse te vezenine so do najmanjše potankosti izvršene: v fileju so ogrske žene še prav posebno izurjene. — Ogrski živahni in temperamentni značaj zahteva tudi veselih in živih barv, kjer prevladuje v splošnem rdeča, zelena, rumena in črna. Vendar pa njihova sestava variira po religiji, to se pravi katoličani, kalvinci, pravoslavni in evangelijske veroizpovedi se ločijo prav dobro po svojih lastnih barvnih sestavih. — Še celo njihovo pohištvo, kakor skrinje, postelje, stoli, zrcala itd., da, še procelja ogrskih kmečkih hiš so najpestrejšje poslikana. Kar se rezbarij tiče, so izurjeni posebno v izdelovanju

pohištva in portalov, kjer se pojavljajo brezštevne variante.

To bi bila le z nekaj besedami izrečena vsebina knjige. Kar se to delo slovenske etnografije tiče, bi bilo prav koristno za obravnavo in proučevanje za obmejna plemena, zlasti Prekmurske, kjer se meša slovenska in ogrska ljudska umetnost.

Mia Brejčeva.

Albin Stocky, *Čechy v době bronzové*. (Natisnil Jan Štenc). Praga 1928.

Še ni dolgo, kar je prof. Stocky razveselil arheologe in zgodovinarje z impozantno publikacijo o mlajši kameniti dobi na Češkem in zopet je zagledalo svet njegovo delo o bronasti dobi njegove domovine. To delo sicer ni tako obsežno kakor prvo, ali je opremljeno z lepimi in različnimi slikami ter lapidarno pisanim tekstom. Domena Stockyjevega proučevanja je sicer neolitska doba, katero pozna kakor malokdo v Evropi, ali tudi bronasto dobo nam je lepo pojasnil. Tudi Stocky je mišljenja, da je kovinska kultura nastala v Aziji in prišla počasi v Evropo, in sicer najprej v vstočno Sredozemsko stran. Na Češkem je čista bakrena industrija bolj slabo zapazena.

Na lepo reproduciranih fotografijah keramike in metalnega orodja lahko čitatelj vidi in prouči tipe bronaste dobe na Češkem v raznih fazah: Starejše (Unětická kultura), srednje (kultura juga in zapadnočeških gomil) in mlajše (Lužická kultura) Knovizská kultura, Milavečská kultura, Slezská kultura.

N. Županič.

K. Absolon, *New finds in fossil human skeletons in Moravia*. — J. Matiegka, *The skull of the fossil man Brno III. and the cast of its interior*. (Reprinted from the *Anthropologie* — Prague, VII—1929).